

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอานะ ตั้งใจฟังธรรมะ ทำไมต้องฟังธรรมละ ทำไมต้องฟัง แม้แต่วันมาฆบูชา พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์โอวาทปาฏิโมกข์ใจ เราจะไม่ทำความชั่วทั้งสิ้น เราจะทำแต่คุณงามความดี เราจะทำจิตใจให้ผ่องใส เราจะทำถึงที่สุดแห่งทุกข์นี่ไง ขนาดพระอรหันต์นะ ทำไมพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเทศน์ว่า การ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนคนมีกิเลสต่างหาก ทำไมพระอรหันต์ยังต้องสอนอีกล่ะ

พระอรหันต์ไม่ต้องสอน พระอรหันต์เป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็วางนโยบาย วางนโยบายไว้ว่าให้ควรทำตัวอย่างนี้ ให้ทำอย่างนี้ๆ นี่ฟังธรรมๆ ใจ ฟังธรรมก็เพื่อตอกย้ำหัวใจเรานี้แหละ ถ้าตอกย้ำหัวใจของเรา หัวใจของเรามันทุกข์มันยากอยู่นี้ เราบอกเราเกิดมาเรารู้จักภูมิใจว่าเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา สอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ เรารู้จักภูมิใจว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แต่เราใช้ปัญญาเพื่อดำรงชีวิต เราใช้ปัญญาเพื่อแก้ไขให้ชีวิตของเราพ้นจากทุกข์ได้หรือไม่

ฟังธรรมๆ ตอกย้ำตรงนี้ไง ตอกย้ำที่ว่าวันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรกันอยู่ เราทำอะไร

ก็ทำมาหากินไง เราต้องทำมาหากิน เพราะเราทุกข์เรายาก เราทำมาหากินอยู่นี่ไง เราทำมาหากิน คุณิ พระก็ทำมาหากิน พระบิณฑบาตเลี้ยงชีพ บิณฑบาตเลี้ยงชีพเป็นวัตร เลี้ยงชีพเพื่อดำรงชีวิตไว้ ดำรงชีวิตไว้ทำไมละ โยมก็ต้องหากิน พระก็ต้องบิณฑบาตเลี้ยงชีพ เลี้ยงชีพไว้เพื่อประพฤติกปฏิบัติ เวลาประพฤติกปฏิบัติขึ้นมา มาชำระล้างกิเลสในหัวใจของตัว ถ้าชำระล้างกิเลสในหัวใจของตัว

เราก็ภูมิใจไง เรารู้จักภูมิใจว่าเราเป็นชาวพุทธ เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา สอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ แล้วที่สุดแห่งทุกข์อยู่ที่ไหน เราทำมาหากิน หาทรัพย์สมบัติขึ้นมานะ เราสะสมไว้ สะสมไว้ว่าเราจะอุดมสมบูรณ์ แล้วมันก็ไปนั่งทุกข์บนกองเงินกองทองนั่นละ สมบัตินี้

จะรักษาอย่างไร สมบัตินี้จะส่งต่อให้ใคร สมบัตินี้ใครจะมาแย่งชิงหรือเปล่า มันหามาด้วยความทุกข์ความยาก เสร็จแล้วมันก็ไปนั่งบนกองเงินกองทองมีความทุกข์ยากอีกชั้นหนึ่ง แล้วเวลาจะตายไปที่ทุณทุราย ของของเรายังไม่ได้ใช้ได้สอย

แต่ถ้ามันฟังธรรมๆ เราหาสิ่งนี้มา ถ้าเราจะประสบความสำเร็จในชีวิต แสดงว่าเรามีเขาวนัปัญหา เรามีเขาวนัปัญหาแล้วเรามีอำนาจวาสนา ทำสิ่งใดแล้วประสบความสำเร็จ เราเป็นคนมีบุญกุศล บุญกุศลนี้เราได้มาแล้วมันทำให้เราไม่ต้องทุกข์ยากจนเกินไป เราจะควรทำเพื่อประโยชน์กับหัวใจเราอีกหรือไม่ ถ้าเราจะทำประโยชน์เพื่อหัวใจของเรา ทรัพย์สมบัตินั้นมันก็เป็นประโยชน์กับโลก เป็นประโยชน์กับโลกก็สร้างอำนาจวาสนาเรามี

คนเราร่ำรวยมหาศาล แต่เขาไม่มีบารมี เพราะเขาไม่ได้เจือจานใครเลย เขาไม่ดูแลใครเลย เขาจะเอาอำนาจวาสนาบารมีมาจากไหน อำนาจวาสนาบารมีมันมาจากการเสียสละ การเจือจานกัน เรามีน้ำใจต่อกัน เรามีน้ำใจต่อกัน เราดูแลกัน เขาทุกข์เขายาก เขาทุกข์เขายากด้วยอำนาจวาสนาของเขา เขาก็เจือจานเขาด้วยปัญญาของเรา เด็กเราเอาเงินทองไปให้ไว้มันมากจนเกินไป มันก็เป็นโทษกับเด็กนั้นนะ เด็กนั้นมีเงินมีทองขึ้นมา เพื่อนฝูงของมันจะมารุมตอมมัน มันจะพากันเสียหาย เราจะช่วยเหลือใครเราก็ต้องมีปัญญา เราจะช่วยเหลือเจือจานใคร เขามีปัญญาไหม เขารับผิดชอบข้าวของเงินทองนี้ไหม ให้เขาไปแล้วเป็นประโยชน์กับเขาไหม ให้ไปแล้วเป็นโทษกับเขา เราไปให้เขาทำไม ถ้าให้ไปแล้วเป็นประโยชน์กับเขา ประโยชน์กับเขาแล้วเป็นประโยชน์กับคนอื่นต่อไป มันจะเกิดอำนาจวาสนาบารมี

เวลาถ้าเราจะได้มาด้วยบุญด้วยกุศล ด้วยอำนาจวาสนาของเรา ถ้าเราทำบุญกุศลต่อเนื่องไปๆ มันก็เป็นประโยชน์กับเรา ไม่ใช่เราหามาด้วยความทุกข์ความยากนะ แล้วเราก็ไปนั่งอยู่บนกองเงินกองทองก็ไปทุกข์ไปยากอีกนะ ปีนี้ถ้าดอกเบี๋ยมันไม่ขึ้นสมความปรารถนา มันไม่เข้าเป้า ก็จะเป็นความทุกข์อีกนะ ทำไมไปเป็นขี้ขี้มันได้ขนาดนั้นล่ะ เราหามาเพื่อดำรงชีวิตไง

คูลี พระเรา สิ่งที่แสวงหา พระเราก็ต้องเลี้ยงชีพ แต่เลี้ยงชีพด้วยสมณสาธูป เดินไปบิณฑบาตด้วยความสงบเสงี่ยม ทอดสายตาลงต่ำ ด้วยข้อวัตรปฏิบัติ บิณฑบาตเป็นวัตร วัตรของการบิณฑบาต อย่าไปทำให้กระทบกระเทือนสายตาคคนอื่น เขาเห็นพระนี้พระนักเลง พระจะมาบิณฑบาตอย่างไร พระหาอยู่หากินเองสิ พระทำไมต้องมาขอด้วย พระก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ทำไมต้องไม่ทำมาหากิน...พระทำมาหาเลี้ยงใจ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเจ้าทั้งราชวังแล้วออกมา พระเจ้าพิมพิสารนี้กว่าโคนปฏิวัติมาใ ให้กองทัพครั้งหนึ่งนะ ให้เพื่อไปเอาราชบัลลังก์

ไม่ใช่ ออกมาเพื่อหาโพธิญาณ ออกมาเพื่อหาโพธิญาณ ออกมาเพื่อจะพ้นจากการเกิดการแก่ การเจ็บ การตาย

พระเจ้าพิมพิสารขอสัญญาไว้ว่าถ้าค้นพบโพธิญาณนั้น ให้กลับมาสอนด้วย ให้กลับมาสอนด้วย สัญญากันไปเลย ถ้าเจอแล้ว ถ้าได้มรรคได้ผลแล้วขอให้กลับมาโปรดด้วยนะ ขอให้กลับมาช่วยชี้นำด้วย

เราก็เหมือนกัน พระออกบิณฑบาต บิณฑบาต เขาจะหาสมบัติของเขา อัดตสมบัติคือสมบัติในใจของเขา แต่ในเมื่อเขายังหาสมบัตินั้นไม่ได้ เขายังต้องดำรงชีวิตอยู่ เขาต้องภิกขาจารเลี้ยงชีพเขา เราจะเมตตาไหม เราจะส่งเสริมไหม เราจะทำบุญกุศลของเราไหม ถ้าเราทำบุญกุศลของเรา เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บิณฑบาตมาแล้ว ทำภักติกเสร็จแล้ว ภักติกใจ

เวลาทำหน้าที่การงานกิจการของเรา เวลาค้นข่าวก็เป็นกิจกรรมอย่างหนึ่ง ก็เป็นงานอย่างหนึ่งนะ งานเคี้ยวอาหารก็เป็นงานอย่างหนึ่งนะ ถ้าทำงานเสร็จแล้ว ทำภักติกเสร็จแล้ว พระก็เข้าสู่โคนไม้ เข้าสู่เรือนว่าง ใครทำทานสมาบัติได้ก็เข้าสมาบัติ ใครใช้วิปัสสนาได้ก็ยกขึ้นสู่วิปัสสนา เขาทำงานของเขา ทำงานอะไรล่ะ? ทำงานเพื่อพ้นจากทุกข์ใจ ทำงานเพื่อชำระล้างกิเลสในหัวใจใจ ถ้าชำระล้างกิเลสในหัวใจ งานอย่างนั้นงานในทางจงกรม ในการนั่งสมาธิภาวนา ไม่ใช่งานอาบเหงื่อต่างน้ำแบบเรา

เรานั่งงานอาบเหงื่อต่างน้ำมาเพื่อหาปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้ามีปัจจัยเครื่องอาศัย จิตใจที่เป็นธรรมๆ เราจะเสียสละ เราจะเจือจานสังคัม ถ้าเจือจานสังคัม สังคัมรมเย็นเป็นสุข สมณะชีพราหมณ์ก็มีโอกาสประพฤติปฏิบัติ เราอยู่ที่ไหนมีแต่คนรักคนใคร่ ข้าวของเงินทองในบ้านเราก็มีคนช่วยดูแลรักษาใช่ไหม เรามีแต่คนเกลียดคนชัง ข้าวของเงินทองเรามีแต่มางัดมาชิงมาปล้นมาแสวงหาของเราไป

เราเจือจานเขา คนข้างเคียงเขารักเขาสงสารเรา เขาคอยดูแลเรา นี่ทำบุญกุศล บุญกุศลเป็นแบบนี้ไป ถ้าทำบุญกุศลแบบนี้แล้ว เวลาเราสวดมนต์ทำวัตรตอนเช้าตอนเย็น เราจะนั่งสมาธิ เรา

จะกำหนดความสงบของใจเข้ามา ทรัพย์สมบัติที่เราแสวงหานี้เป็นทรัพย์สมบัติทางโลก ทรัพย์สมบัตินี้เป็นการค้ารงชีวิต แต่การเวียนว่ายตายเกิดนี้มันเกิดจากเวรจากกรรม ถ้าเกิดจากเวรจากกรรม เราเกิดมา คนที่เป็นคนทุกข์คนยากก็บอกว่า “เรามีแต่กรรมชั่ว เราทำแต่ความไม่ดีมา เราถึงได้ทุกข์ได้ยาก” ทุกตะเข้ใจในสมัยพุทธกาลก็เป็นพระอรหันต์ได้เหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน อำนาจวาสนามันอยู่ที่สติอยู่ที่ปัญญา อยู่ที่เขว่นปัญญาการน้อมทวน กระแสกลับเข้ามาสู่หัวใจ ถ้ากลับเข้ามาสู่หัวใจ เราได้สร้างอำนาจสมาธิแล้ว เราได้เสียดละทานของเราแล้ว เราได้มัวลชนแล้ว ได้คนที่เขานับหน้าถือตาแล้ว แต่เราก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิด

แต่ถ้าเราตั้งสติของเราละ ลมหายใจเข้านี้ก็พุท ลมหายใจออกนี้ก็โธ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามามันจะเกิดความมหัศจรรย์นะ เรามีข้าวของเงินทองในบ้านของเรา เรามหัศจรรย์มาก เราได้แจกจ่ายแจกจ่ายไป มีคนนับหน้าถือตา เราก็มหัศจรรย์มาก ทำไมคนเขานับหน้าถือตาเรา ทำไมคนเขาเคารพบูชาเรา แต่เราไม่ได้เคารพตัวเราเองเลย เราไม่เคยเห็นตัวเราเองเลย เราไม่เข้าใจว่าเราเกิดมาจากไหนเลย รู้ก็ว่าเกิดมาจากพ่อจากแม่ไง แต่ไม่รู้หรือว่า มันเกิดมาจากกรรม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้อาสวักขญาณชำระล้างกิเลสอวิชชาในหัวใจ นั่นละท่านรู้จบสิ้นของท่านนะ นี่มันมาจากไหน บุพเพนิวาสานุสติญาณ อดีตชาติที่การเวียนว่ายตายเกิดมันเกิดมาอย่างไร ถ้ามันยังไม่สิ้นกิเลสไป จุตูปปตญาณ ญาณที่ถ้ามันยังไม่สิ้นกิเลส มันยังเวียนตายเวียนเกิดไปข้างหน้า อาสวักขญาณ ชำระล้างๆ มันมีที่ไปที่ไปไง

ที่ไปที่ไป บุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณหยั่งรู้การเกิดการตายในภพในชาติต่างๆ สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนี้ๆ นี่ไง สิ่งที่ว่าเราเกิดมาจากไหน เราเกิดมาจากไหน เวลาเราทำหน้าที่การทำงานในปัจจุบันนี้มันก็ได้ผลประโยชน์ในปัจจุบันนี้ เรามีศรัทธามีความเชื่อนะ ถ้ามีศรัทธามีความเชื่อ ครูบาอาจารย์ของเรา ถ้ามีความเชื่อ ท่านจะกระตุ้นมากเลย ท่านกระตุ้นมากเพราะอะไร เพราะสิ่งนี้มันคลายได้ มันเสื่อมได้

ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อ เรามีความมั่นคงของเรา เราต้องมีความขยันหมั่นเพียรของเรา ถ้าเรามีความขยันหมั่นเพียรของเรา ถ้าทำความสงบของใจเราได้ เราจะมีความมหัศจรรย์ที่มหัศจรรย์มาก ข้าวของเงินทองมันไม่มหัศจรรย์มาก ถ้าข้าวของมันมหัศจรรย์มากมันก็ซื้อสมาธิ

ติ ชื่อสมาธิ ๕ ล้าน ชื่อปัญญาอีก ๑๐ ล้าน ชื่อมรรคผล ๕๐๐ ล้าน ชื่อมันมาๆ มันซื้อไม่ได้ มันหา มันซื้อไม่ได้ จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน ทุกข์จนเข็ญใจอย่างใดก็แล้วแต่ ถ้าจะพ้นจากทุกข์ต้องนั่งสมาธิด้วยตัวเอง

บ้างจัดตั้ง สันติภุมิโก เวลาธรรมมันเกิด มันโผล่ มันผุดขึ้นมาจากหัวใจ เวลาธรรมมันเกิดนั่งสมาธิไป จิตมันสงบแล้วมันผุดขึ้นมาเป็นคำๆ เลยนะ เป็นธรรมนะ “โอ๊ย! เรามีอำนาจเรามีวาสนา เรามีความมหัศจรรย์” นี่มันผุดขึ้นมาเลย มันจะทำให้เราเคลิบเคลิ้มไง นี่ธรรมมันผุดมันไม่ใช่มรรค

เวลามันเป็นมรรคขึ้นมา เวลาจิตเราสงบแล้วมันมีความมหัศจรรย์ๆ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีนะ เวลาจิตมันสงบ แต่ในปัจจุบันนี้ทำประพฤติกฎปฏิบัติกันมันไม่ใช่สงบ มันเข้าไปผลอเวลาผลอๆ ว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ เพราะตีความ ตีความว่าธรรมะคือความว่าง ธรรมะคือการปล่อยวาง เราก็ทำเพื่อเรา ไม่รับผิดชอบ อย่างนั้นหรือเป็นธรรมะ คนเผอคนเรอ คนไม่มีสติปัญญา เดินไปล้มลุกคลุกคลาน คนอย่างนั้นหรือคนมีธรรม คนมีธรรมมันต้องมีสติ สติต่างหากมันยังคิดพอยังคิด จิตไม่ส่งออก จิตมันก็เป็นอิสระ พอจิตเป็นอิสระ มันสร้างตัวเองไม่ได้ เราก็มีคำบริกรรม พอคำบริกรรมขึ้นมามันตั้งตัวมันเองได้ มันเป็นความมหัศจรรย์ มีเงินมีทองมากมายขนาดไหนก็ซื้อไม่ได้

แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา เป็นจริงขึ้นมาด้วยความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะของเรา เพราะความวิริยะ ความอดุสาหะของเรา มันเป็นความมหัศจรรย์ ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมาท่านบอกว่าไม่มีสิ่งใดในโลกนี้มีค่าเท่ากับความรู้สึกละ ไม่มีสิ่งใดมีค่าเท่ากับหัวใจนี้เลย ไม่มีใครมีค่าเท่ากับปฏิสนธิจิตนี้ เพราะมีปฏิสนธิจิต มันเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เป็นมนุษย์ เป็นสัตว์เดรัจฉาน มันเกิดหมดไป เพราะมันเกิดมันถึงมีทรัพย์สมบัติ เพราะมันเกิดมันถึงมีอำนาจวาสนาบารมี เพราะมันเกิดมันถึงมีโอกาส เพราะมันเกิดมันถึงมานั่งอยู่ที่นี่ เพราะมันเกิด เราถึงได้ทุกข์ได้ยากกันไง เราได้ทุกข์ได้ยากเพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันปิดบังหัวใจใจ แต่ถ้าเรามีสติปัญญา มีธรรมนะ ธรรมโอสถบรรเทา มัน

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์มีค่ามากๆ มนุษย์มีปัญหา มนุษย์มีสมอง มนุษย์มีหน้าที่การงาน มนุษย์ถ้าฉลาด เราแก่เจอใครเรายืมให้ เขาก็ยืมตอบเราแล้ว เราเจอใคร เรามีสิ่งใดจะช่วยเหลือเขาได้ เราช่วยเหลือเขา เขาก็ภูมิใจในตัวเราแล้ว เออ! เกิดมาชาติหนึ่งก็ยังมีคนมี

น้ำใจกับรณานะ ไปที่ไหนก็มีความอบอุ่นนะ นี่ไง เราเกิดมาเป็นมนุษย์มันมีค่า มันมีค่าไง แล้ว
คุณติ พระเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เสียดสละสถานะความเป็นมนุษย์แบบเรา สถานะความเป็น
มนุษย์นะ ลัทธินุชยชนที่เราจะแสวงหาสิ่งใดก็ได้ เราทำสิ่งใดก็ได้ เสียดสละมาบวชเป็นนักบวช
นักพรต นักพรตเพื่อจะต่อสู้กับกิเลสของตัวเอง

พอเสียดสละ เสียดสละความเป็นฆราวาส เห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ เป็นนักรบ
พอเป็นนักรบขึ้นมา ถ้าบวชแล้วมีอำนาจวาสนานะ บวชแล้วมีความสุขใจมาก มีความอึดใจมาก
เราอยู่กับโลก เราทุกข์เรายากมาก เราทุกข์เรายาก บัดนี้เราได้เป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เราเป็น
บุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ใช้มรรคใช้ผล ทำ
อริยสังขารใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนผ่องแผ้ว จนถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ บัดนี้เรา
ได้บวชได้เรียนแล้ว เราจะพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

ถ้าทางโลกเขาได้บวชได้เรียนแล้วเขาก็จะไปเรียนหนังสือกัน เรียนเพื่อจะเอาความรู้ เอา
ความรู้มาก็เพื่อปฏิบัติ แต่เราเราบวชมา เราเป็นพระกรรมฐาน พระกรรมฐานมีครูบาอาจารย์วาง
ข้อวัตรปฏิบัติไว้แล้ว เวลาบวชแล้วอุปัชฌาย์ก็ให้ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ให้ รุกขมูล
เสนาสน์ ให้เราเข้าป่าเข้าเขา ให้เราประพฤติปฏิบัติ

เข้าป่าเข้าเขาเขาไปถ้าไม่มีสติปัญญาที่เข้าป่าเข้าเขาไปอยู่แบบสัตว์ เวลาสัตว์มันอยู่ในป่า
ในเขาของมัน คุณติ สัตว์ป่าออกมาเขาต้องมีหน่วยอนุรักษ์คอยดูแลมันนะ เดียวคนไปยิงมัน แต่
พระเข้าป่าไปไม่มีใครไปดูแลเลย

พระเข้าป่าไป พระเข้าป่าไปเพราะพระมีสติปัญญา พระเข้าป่าไปเพื่อความสงบสงัดอัน
นั้น พระเข้าป่าไปเพื่อความวิเวก พระเข้าป่าไปเพื่อให้มันไม่สมความปรารถนา ไม่สมความ
ปรารถนาแล้วเข้าไปทำไม ก็เข้าไปดูหัวใจดวงนี้ที่มันคืนรน ถ้ามันมีสติปัญญา มันเข้าป่าเข้าเขา
รุกขมูลเสนาสน์ อุปัชฌาย์ให้มาแล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ผม ขน เล็บ ฟัน หนั่งเราก็
พร้อม

เพราะผม ขน เล็บ ฟัน หนั่ง คุณติ ทางโลกเขาต้องเข้าสป่า เขาต้องเข้าไปเสริมสวย ให้อะไร
เรา เราเข้ามาเราจะพิจารณามัน ผม ขน เล็บ ฟัน หนั่ง เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา สิ่งที่มีชีวิตมันเกิดมาก็ได้กรรมฐาน ๕ มา ถ้ากรรมฐาน ๕ มา ถ้าไม่มีสติปัญญา
มันก็ใช้หัวใจนี้ทำมาหากิน ใช้หัวใจนี้เพื่ออยู่ทางโลก เพื่อความสำเร็จทางโลก ทางโลกเราได้

เสียดละ เราเห็นแล้วว่ามันเป็นโทษ เราเห็นแล้วว่ามันมีความทุกข์ความยาก การเวียนว่ายตายเกิด เกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์สมบัติขึ้นมาได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมามีอำนาจ วาสนา แล้วมีอริยทรัพย์ อริยทรัพย์คือโสคาบัน สกิทาคามี อนาคตามีมันเป็นอริยทรัพย์ มันเป็นที่ ทรัพย์สมบัติที่จริงถาวรกับหัวใจนั้น ทำไมเราไม่รับชวนชวาย เราทำไมไปหาทรัพย์แต่ทรัพย์ที่เป็น แร่ธาตุ ทรัพย์ที่เป็นสมบัติทางโลกนี้ เรามีสติปัญญา เราหาได้ทรัพย์นี้มา เรายังเงื่อนงำเขา เราก็ได้บุญกุศล

แต่ถ้าเราทำจริงของเรา เราทำจริง ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต เราจะเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะเอาความจริง จิตสงบเข้ามา นี่พุทธะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เขาบอกว่า “พุทธโธฯ ไปทำไม”

ก็พุทธโธ พุทธโธนี้เป็นชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณสิ เราไปที่ไหนก็แล้วแต่ เรา ระลึกถึงพ่อถึงแม่เรา เราเป็นคนมีความกตัญญูกตเวที นี่เราระลึกถึงศาสดาของเราไง เราระลึกถึง พุทธะของเราไง แล้วหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ จิตมันสงบเข้ามามันเป็นตัวพุทธะเสียเอง แสวงหาพุทธะจนมันได้พุทธะ แต่นี้แสวงหาพุทธะแล้วไม่ได้พุทธะ ได้แต่สัญญา ได้แต่การ คาคหมาย ได้แต่การผลอ ได้แต่การเพ้อเจ้อ ไม่ได้สิ่งใดเลย เรียนมาๆ เรียนมาเพื่อประพฤติ ปฏิบัติ ไม่ใช่เรียนมาเป็นสมบัติของเรา เรียนมาฉันมีความรู้ เกียกกันปากเปียกปากแฉะ เกียกเรื่อง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่มันหาตัวเองไม่เจอ สมาธิยังไม่รู้จัก สติก็ได้แต่ ชื่อมัน ตัวจริงไม่เคยรู้จัก ถ้ามันรู้จัก มันรู้จักสติ มันจะไม่ทำความผิดพลาดเลย ที่เราผิดพลาดกัน เพราะเราขาดสติเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะนิพพาน “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขาร ด้วยความไม่ประมาทเถิด” ความประมาทเถินเถ่อ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นห่วงมาก แล้วเรามีความรู้ท่วมหัว แยกแต่ความรู้กันมา แล้วเจอหน้ากันก็มีแต่ได้แย้งกัน แต่ความจริงไม่มี

ครูบาอาจารย์ของเราเข้าป่าเข้าเขาไป หาความจริงของเรา ถ้าหาความจริงได้ หลวงปู่มั่น ท่านเกิดในป่า ท่านอยู่ในป่าของท่าน หลวงตาท่านชื่นชมมาก ชื่นชมมากเพราะอะไร เพราะท่าน มีความสุขในหัวใจใจ เทวดา อินทร์ พรหมยังต้องมาฟังเทศน์หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา อยากจะประพฤติปฏิบัติต้องคั่นคั้นขึ้นไปหาหลวงปู่มั่น ญาติโยมที่อยากจะทำบุญกับหลวงปู่มั่น ต้องซื้อคั่นนาเขาเข้าไป เพราะผู้เฒ่าผู้แก่เดินไปไม่ไหว ต้องนั่งเกวียนไป ขนาดที่ว่าเขาชวนชวาย

กันขนาดนั้น เพราะหลวงปู่มันเป็นความน่าเชื่อถือของสังคม สังคมเชื่อถือเป็นเนื่อนาบุญที่ดี แสวงหาขึ้นไปเพื่อจะทำบุญกับท่าน นี่ไง เขาแสวงหากันขนาดนั้น นี่ไง เพราะกลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม กลิ่นของคุณงามความดีของท่าน

แล้วเราละ เราฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเตือนเรานี่ไง ก็บอกว่าฟังธรรม สังฆธรรมๆ สังฆธรรม ฟังธรรมมาให้เราได้คิด ถ้าเราได้คิด ชีวิตเรามีค่าแล้ว ถ้าเราได้คิดนะ เราเกิดมาทำไม ในปัจจุบันนี้เราก็เป็นคน เราก็มีสถานะทางสังคม เราก็มีทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด แล้วทรัพย์สินสมบัตินี้ทุกคนก็มีสิทธิ์ใช้เหมือนเรานี้แหละ แล้วเขาร่ำรวยกว่าเราด้วย เขาใช้มากกว่าเราด้วย คนทุกชั้นคนจนมันไม่มีจะใช้ มันก็มองเราอยู่ ทุกคนก็มีสิทธิ์เหมือนกัน มันเป็นสมบัติสาธารณะไง

แต่ถ้าเป็นความจริงละ เป็นความจริงเป็นสมบัติของเรานะ ถ้าสมาธิก็เป็นสมาธิของเรา ถ้าเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาจะมหัศจรรย์มาก มหัศจรรย์ว่ามนุษย์ทำได้ขนาดนั้นเขียวหรือ ในบรรดาสัตว์ ๒ เท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็เป็นประเพณีวัฒนธรรมกัน ร่ำร้องเรียกหา ร่ำร้องเรียกหา ไม่ต้องหอรอก จิตทุกดวงเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ จิตทุกดวงที่นั่งอยู่นี้เคยเป็นเทวดา อินทร์ พรหมมา เคยตกรอกอเวจีมา ถ้าไม่เคยตกรอกอเวจีมา ไม่กลัวผี ทำไมกลัวผีทุกคนละ ใครทุกคนกลัวผีทั้งนั้นแหละ เวลาผีนี่มันกลัว แต่เทวดามันอยากเจอ แต่ไม่รู้หรือว่าเทวดากับผีก็จิตวิญญาณเหมือนกัน มันไม่ได้คิดเลย

แต่เวลาเจออริยสังคีติ เวลาจิตสงบแล้วเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ไม่ใช่ผี เป็นสังขะ เป็นอริยสังข เป็นสติปัญญา ๔ เป็นสิ่งที่ทำให้จิตนี้ได้ฝึกหัด จิตนี้สงบแล้วได้ฝึกหัด ได้ยกขึ้นสู่วิปัสสนา ได้กายตัวของมัน พิจารณาจนมันคายตัวของมัน มันทำลายอวิชชาของมัน มันทำลายสังโยชน์ของมัน สังโยชน์เบื้องต่ำ สังโยชน์เบื้องสูง ชำระล้างเขาหมดสิ้นจากกิเลสไป

ฟังธรรมๆ เพื่อเตือนหัวใจของเรา สิทธิเสรีภาพของจิตที่สามารถทำได้ทุกดวง สิทธิเสรีภาพของจิตที่จะชวนขยายได้สมบัติของเรา มันเป็นสิทธิ์ของเรา เป็นสิทธิ์ของสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตต้องชวนขยาย สิ่งมีชีวิตต้องค้นคว้า สิ่งมีชีวิตต้องประพฤติปฏิบัติธรรมให้เป็นสมบัติของเราขึ้นมา เอวัง